

MUỘN MÀNG

Anh biết yêu em đã muộn màng
Nhưng mà ai cưỡng được tình thương!
Ngậm ngùi tặng trái tim lưu lạc
Anh chỉ xin về một chút thương.

Một chút hương phai của ái tình
Mà em không thể gửi cùng anh;
Để lòng ướp với tình phai ấy
Anh tưởng từ đây bớt một mình.

Mắt ướt trông nhau, lệ muốn tuôn,
Gượng cười anh phải khóc thầm luôn:
Em là người của ai ai đấy,
Lưu luyến chi nhau để xót buồn.

Dầu chiêm tay em, anh vẫn hay
Rằng anh chỉ nắm cánh chim bay:
Bao giờ có được người yêu dấu!
Chất chứa trong lòng vạn đắng cay.

Anh chỉ là con chim bơ vơ
Lạnh lùng bay giữa gió, sương, mưa
Qua gần tổ ấm đôi chim bạn,
Bỗng thấy lòng cuồng yêu ngẩn ngơ

Yêu ngẩn ngơ rồi đau xót xa
Số anh là khổ, phận anh là
Suốt đời nuốt lệ vào trong ngực:
Đem ái tình dâng kẻ phụ ta.

Chưa đi mà đã cách xa nhau,
Lúc biệt ly rồi, xa đến đâu?
Thôi hãy để anh đi hốt hoảng,
Gấp đem thương nhớ khuất mây mù.

Thôi hãy để anh đi thất thoro
Mặc luồng gió lạnh, mặc mưa to
Đánh vào thân thể run như sậy
Tôi chẳng cần ai thương hại cho.

THỎ THÂN

Tôi là một kẻ điên cuồng
Yêu những ái tình ngây dại.
Tôi cứ bắt lòng tôi đau đớn mãi,
Đau vô duyên, đau không để làm gì.

Ôi! Tình si
Không có một giờ yên ổn!
Nếu bỏ được trái lòng cho gió' cuốn,
Đem vứt đi, như là trái chua cay!
Nếu một chiều có thể rải tung bay
Tất cả linh hồn thổn thức!
Nhưng mỗi lần đưa tay lên nén ngực,
Lại nghe tình nhiều hơn số ngón tay
Vớ mi kia, mắt nọ, vớ môi này,
Vớ chuỗi tên người liên tiếp...
Yêu vớ mền! Mền và yêu! Tiếng điệp
Của khúc ca nào vừa cất, vừa sảy
Lòng tôi lạnh lẽo đêm nay,
Theo một con đường mấy nẻo.

Và đêm nay, lòng tôi lạnh lẽo...
Như sáng trăng trên mặt nước thu lò.
Tôi là một kẻ bơ vơ
Yêu những ái tình quạnh quẽ.

DỐI TRÁ

Nói chi nữa tiếng buồn ghê gớm ấy
Để lòng tôi sung sướng muốn tiêu tan?
Tất cả tôi rung rẩy tựa dây đàn
Nghe thỏ thẻ chính điều tôi giấu kỹ,
Sợ đôi mắt diễm nhiên và diễm lệ
Vâng, nói chi để khiêu lại nguồn sâu

Tôi ngỡ đã cạn hẳn trong bấy lâu,
Để lại nhóm cho cháy thêm ngọn lửa
Tưởng gần tàn yêu? Yêu nhau? Làm chi nữa!
Tôi vẫn biết rằng tôi chẳng xứng người;
Mùa xuân tôi chưa hề có hoa tươi;
Tôi như chiếc thuyền hư, hư, không bến đỗ;
Tôi là một con chim không tổ,
Lòng cô đơn hơn một đũa mò côi,

Nhặt nụ cười của thiên hạ, than ôi,
Để tự nhủ: “ta được yêu đấy chứ”.
Tôi chỉ sống để hoài hoài tưởng nhớ

Mãi mãi yêu, nhưng giấu giếm luôn luôn;
Mà người thì, lơ đãng, đậm trên buồn,
Bên đi hái những cành vui xanh thắm.

Tôi biết lắm, trời ơi, tôi biết lắm!
Hỡi lòng dạ xâu xa như vực thẳm!
Tôi biết rằng người nói vậy cười chơi,
Tiếng đã làm tôi tê tái cả người,
Tim ngừng đập, để thu hồn nghe lắng,
Máu ngừng chạy, để cho lòng bớt nặng.
Tôi biết rằng, chỉ cách một ngày sau,
Cây bên đường sẽ trông thấy tôi sầu,
Đi thất thủ, đi lang thang, đi quanh quẽ.

Vì vội đến kiếm tìm nhau, tôi sẽ
Chỉ thấy người thương nhưng chẳng thấy tình
thương.

Và như màu theo nắng nhạt, như hương
Theo gió mát, tình người đành tản mát.
Tôi sẽ trốn, thần thờ, ngơ ngác,
Trái tim buồn như một bãi tha ma,

Gương mỉm cười: “Người quên nghĩ rằng ta
Sẽ đau đớn bởi một lời nói vội”.

Vì khôn nổi! tôi vẫn còn tin mãi
Sự nhầm kia; tôi không thể không yêu
Dẫu không tin, tôi càng cứ yêu nhiều:
Khi người nói, tiếng người êm ái quá...
Có lúc, tưởng chỉ để rơi tàn lửa,
Tay vô tình gây một đám cháy to:
Người tưởng buông chỉ một tiếng hẹn hò,
Tôi hưởng ứng bằng vạn lời say đắm

Đương rạo rục, thì thào, rồi rầm
Ngập lòng tội -Mà ai ngó tới đâu:
Tôi điên cuồng, tất nhiên phải khổ đau,
Tôi biết lắm, trời ơi, tôi biết lắm!

Vậy, trót lỡ, tôi sẽ đành lẳng lẳng
Chịu mối tình gây lại bởi tay ai,
Không cần xin, không trách móc, vì ôi!
Tôi chẳng biết làm cho lòng cứng cõi.

Cứ như thế cho đến giờ đen tối
Hoa ái tình chung phận đóa hồng khô,
Mà trái tim đã ghê dáng hững hờ
Đã chung phận của tro tàn bấp lạng
Tôi giấu sẵn một linh hồn hiu quạnh,
Cho nên, liền chiều đó, tôi hết vui
Không thấy người bằng không thấy mặt trời,

Tôi ôm ngực thử tìm xem biên giới
Của sầu tủi. Nhưng, hỡi người yêu hỡi!
Nó mênh mêng, vô ảnh, bủa vây tôi;
Yên ổn đi, thắc mắc đến đây rồi,
Mơ ước tới, mà chán chường cũng lại
Và mơn trớn cả một kho ân ái,
Tôi một mình đối diện với tình không
Để lắng nghe tiếng khóc mát trong lòng.

DẠI KHỜ

Người ta khổ vì thương không phải cách,
Yêu sai duyên, và mến chẳng nhằm người.
Có kho vàng nhưng tặng chẳng tùy nơi,
Người ta khổ vì xin không phải chỗ.

Đường êm quá, ai đi mà nhớ ngó
Đến khi hay gay nhọn đã vào xương.
Vì thả lòng không kiềm chế dây cương,
Người ta khổ vì lui không được nữa.

Những mắt cạn cũng cho rằng sâu chứa;
Những tim không mà tưởng tượng tràn đầy.
Muôn nghìn đời tìm có đổi sương mây.
Dấn thân mãi đến kiếm trời dưới đất.

Người ta khổ vì cố chen ngõ chật,
Cửa đóng bung nên càng quyết xông vào.
Rồi bị thương người ta giữ gươm dao,
Không muốn chữa, không chịu lạnh thú độc.

GIỤC GIÃ

Mau với chứ, vội vàng lên với chứ,
Em, em ơi, tình non đã già rồi;
Con chim hồng, trái tim nhỏ của tôi,
Mau với chứ! Thời gian không đứng đợi!

Tình thổi gió, máu yêu lên phấp phới
Nhưng đôi ngày, tình mới đã thành xưa,
Nắng mọc chưa tin, hoa mọc không ngờ,
Tình yêu đến, tình yêu đi ai biết!
Trong gặp gỡ đã có mầm ly biệt:
Những vườn xưa, nay đoạn tuyệt dấu hài
Gấp đi em, anh rất sợ ngày mai;
Đời trôi chảy, lòng ta không vĩnh viễn.
Vừa xích gỏi chần, mộng vàng tan biến;
Dung nhan xê động, sắc đẹp tan tành.
Vàng son đương lộng lẫy buổi chiều xanh,
Quay mặt lại: cả lầu chiều đã vỡ
Vì chút mây đi, theo làn vút gió.

Biết thế nào mà chậm rãi, em ơi?
Sớm nay, sương xê xích cả chân trời,
Giục hồng nhận thiên di về cõi bắc.

Ai nói trước lòng anh không phản trắc,
Mà lòng em, sao lại chắc tơ trơ?
-- Hái một mùa hoa lá thuở măng tơ,
Đốt muôn nến sánh mặt trời chói lọi;
Thà một phút huy hoàng rồi chợt tối,
Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm.
Em vui đi, răng nở ánh trăng rằm,
Anh hút nhụy của mỗi giờ tình tự.
Mau với chứ! Vội vàng lên với chứ!
Em, em ơi! Tình non sắp già rồi...

NGÃN NGỜ

Ta tiếc theo sau những đóa hồng,
Những nàng con gái sớm phai bông;
Những cô hây hẩy còn đôi tám,
Xô đuổi tình yêu, vội lấy chồng.

Ta đã tìm thăm những nắm mồ
Vô tình chôn giữa trái tim thơ,
Vô hình ôm ấp bao di tích
Của những tình thương bị hững hờ.

Giờ lạnh rồi đây! Sắp nhớ nhung!
Sương the lãng đãng bạc cây tùng.
Tùng nhà mở cửa tương tư nắng,
Sắp sửa lòng ta để lạnh lùng!

Mùa cúc năm nay sắc đã già
Chim hồng, chim phượng với chim nga
Đôi cùng chim thúy đi đâu mất?
- Ôi! Phượng bao giờ lại nở hoa!

TÌNH THỨ NHẤT

Anh chỉ có một tình yêu thứ nhất
Anh cho em kèm với một lá thư
Em không lấy, và tình anh đã mất
Tình đã cho không lấy lại bao giờ

Thư thì mỏng như suốt đời mộng ảo
Tình thì buồn như tất cả chia ly.
Giấy phong kỹ mang thắm trong túi áo
Mãi trăm lần viết lại mới đưa đi

Lòng e thẹn cũng theo tờ vụn dại
Tôi bên em, chờ đợi mãi không về
Em đã xé lòng non cùng giấy mới
- Mây đầy trời hôm ấy phủ sơn Khê

Cũng may mắn, lòng anh còn trẻ quá
Máu mùa xuân chưa nở hết bông hoa;
Vườn mưa gió còn nghe chim rộn rã,
Anh lại còn yêu, bông lựu, bông trà.

Nhưng giây phút dù say hoa bướm thắm
Đã nghìn lần anh bắt được anh mơ
Đôi mắt sợ chẳng bao giờ dám ngắm
Đôi tay yêu không được nắm bao giờ

Anh vẫn tưởng chuyện đùa khi nhỏ tuổi
Ai có ngờ lòng vỡ đã từ bao!
Mắt không ướt, nhưng bao hàng lệ rã
Len tĩ tê thâm trộm chảy quay vào

Hoa thứ nhất có một mùi trinh bạch,
Xuân đầu mùa trong sạch vẽ ban sợ
Hương mới thắm bền ghi như thiết thạch;
Sương nguyên tiêu, trời đất cũng chung mờ.

Tờ lá thắm đã lạc dòng u uất,
Ánh mai soi cũng pha nhạt màu nội
Anh chỉ có một tình yêu thứ nhất,
Anh cho em, nên anh đã mất rồi.

XUÂN ĐẦU

Trời xanh thế! Hàng cây thơ biết mấy!
Vườn non sao! Đường cỏ mộng bao nhiêu,
Khi Phạm Thái gặp Quỳnh Như thuở ấy,
Khi chàng Kim vừa được thấy nàng Kiều.

Hỡi năm tháng vội đi làm quá khứ!
Trở về đây! và đem trở về đây
Rượu nơi mắt với khi nhìn ước thử,
Gắm trong lòng và khi đứng chờ ngay

Và nhạc phát dưới chân mừng sánh bước;
Và tơ giảng trong lòng nhỏ khơi ngòi;
Tà áo mới cũng say mùi gió nước;
Rặng mi dài xao động ánh dương vui.

Thiên liêng quá, những chiều không dám nói,
Những tay e, những đầu ngượng cúi mau;
Chim giữa nắng sao mà kêu đến chói!
Ôi vô cùng trong một phút nhìn nhau.